

Posudek diplomové práce Bc. Veroniky Dušákové Herec v regionálním divadle v období normalizace a transformace

Za hlavní přednost předkládané práce považuji především upřímnou snahu o hlubší zamyšlení nad postavením herce působícího v oblastním divadle (v tomto případě Jihočeském divadle v Českých Budějovicích). Autorka se snažila uvarovat černobílých pohledů a vhodně využila svůj přece jen omezený vzorek narátorů. Zároveň se poctivě snažila za pomoci primární i sekundární literatury celou problematiku zasadit do širšího kontextu. Oceňuji i skutečnost, že se přitom zamýšlí i nad používáním takových obecných pojmů, k nimž patří například kultura. Práce ovšem nabyla spíše charakteru eseje. Trochu na škodu je i autorčina opatrnost ve vyjadřování, která jí brání v jasné formulaci některých závěrů.

Nicméně se domnívám, že se jí podařilo poměrně úspěšně identifikovat některé problémy vybrané profesní skupiny v období normalizace i v letech transformace. Snad se mohla ve větší míře odpoutat od regionální ukotvenosti svého textu a hlouběji analyzovat například poměrně častý obraz herce v regionálním divadle v dobové televizní a filmové tvorbě (srv. např. seriál *My všichni školou povinní*), ale tím by se samozřejmě nutná heuristická základna neúměrně rozšířila.

V. Dušáková naopak poměrně hojně zmiňuje některá specifika spojená právě s Jihočeským divadlem – například problematiku otáčivého hlediště v zámecké zahradě v Českém Krumlově nebo realitu českobudějovické scény jako spádové pro celý velký region. Bohužel jen omezenou pozornost věnuje repertoárové skladbě i režisérským stylům v tomto divadle. Jedná se spíše o letmé poznámky než důkladnější rozbor, takže méně poučenému čtenáři budou patrně některé souvislosti unikat. Nedomnívám se, že by šlo o nedostatečné znalosti autorky jako spíše o její malou ochotu zaujímat jasný postoj k některým kontroverzním jevům či prvkům v životě divadla a snad až nadměrnou ohleduplnost k jihočeskému divadlu.

Někdy také autorka příliš počítá s poučeným čtenářem – např. nikde blíže nerozebírá, kdo je Ondřej Veselý – tedy nejen syn jednoho z narátorů, ale především herec, který se proslavil jednou z hlavních rolí v populárním televizním seriálu *Vyprávěj*. Zároveň ovšem, jak autorka správně připomíná, jde o herce, který deklaruje svůj regionální patriotismus a vztah k Jihočeskému divadlu v Českých Budějovicích. Autorka využila i rozhovor, který s O. Veselým vedl v Českém rozhlase Radiožurnálu moderátor Jan Rosák – zde by jistě stálo za hlubší metodologickou úvahu srovnání způsobu vedení tohoto interview s rozhovory, v nichž tazatelem byla samotná autorka práce poučená o metodách orální historie.

Za zmínku snad ještě stojí, že podle mého názoru se autorka poněkud nereflektovaně (ale o to striktněji) hlásí k aplikaci Stanislavského metod (srv. s. 54), aniž by brala do úvahy možnosti odlišného přístupu blízkého např. Brechtovi. Přitom by rozhodně stálo za úvahu, zda právě Stanislavského metoda nekonvenuje právě především regionálním divadlům, které musejí uspokojit i mnohem konzervativnější širší skupiny diváků.

Ne zcela jasný se mi zdál autorčin výklad o českém divadle v Českých Budějovicích – na s. 25 mluví o vzniku Jihočeského národního divadla v roce 1919 (činnost zahájilo premiérou Smetanova Dalibora), na další stránce se však dočteme, že první českou hrou uvedenou v budově divadla byl Čech a Němec až v roce 1934. Jde ale asi spíše o nějaké nedorozumění než o chybu či omyl.

V práci se občas vyskytují různé překlepy, pravopisné chyby a stylistické kostrbatosti. Opakovaně autorka špatně přepisuje spojení „genius loci“ (se dvěma c – srv. s. 26 nebo 44). Na s. 32 najdeme chybně slovo synergický s měkkým i po s. Kostrbatosti stylistické občas souvisejí s autorčíným velmi opatrným vyjadřování (srv. např. s. 11 – zbytečné používání podmiňovacího způsobu).

Přes některé výše uvedené nedostatky se však jedná podle mého názoru o poměrně zdařilou diplomovou práci, která přesvědčivě dokládá schopnost autorky zpracovat téma z oblasti nedávné historie a samostatně nad problémy se znalostí kontextu a empirických údajů uvažovat. Doporučuji i v závislosti na obhajobě hodnotit práci stupněm „velmi dobře“.

Doc. PhDr. Martin Franc, Ph.D.